

**Starost o děti začni od výběru jména.
Ať žijí podle vzoru svatého, jehož jméno nosí.
sv. Jan Zlatoústý**

Drazí přátelé, bratři a sestry!
Skončilo léto a dny odpočinku, které mnozí z vás strávili na dovolené, nebo aspoň v kruhu rodiny. Věřím, že jste navštívili mnoho zajímavých míst, určitě i hodně kostelů, nebo míst vázaných na křesťanskou víru, a vzpomněli si na svoji identitu a kořeny. Před námi je poslední kvartál roku, a to je období naplněné různými akcemi farnosti, které vyvrcholí slavením Vánoc. Je to pravidelný koloběh liturgie, která ve svém bohatství oslovuje širokou paletou Božího slova a ukazuje na naplnění smyslu života, kterým je společenství s Bohem a mezi sebou navzájem. Člověk, aby pochopil, co od něho očekává Bůh, musí růst ve své víře, víc a víc pronikat do mystéria Boží přítomnosti a prožívat osobní vztah se svým Pánem. K tomu však nemůžeme dospět jenom tak bez ničeho. Každý z nás by už jako malé dítě měl postupně objevovat krásu života s Bohem. Proto je tak důležité vést děti a vychovávat je ve víře. Dost mě bolí, že třeba do náboženství z letošních prvopřijímajících se nám vrátila sotva polovina. Eucharistie, která je základem života pro křesťana, jakoby přestala být pro mnohé podstatným prvkem víry. Svatý Václav každodenně žil právě ze síly přítomnosti Krista, kterého přijímal, to ho povzbuzovalo ke svědectví života a posilovalo jeho charakter. Měli bychom proto více investovat

do dětí v duchovním smyslu, protože to je nenahraditelná investice do budoucnosti. Je pak pozdě si stěžovat ve stáří, když jsme v mládí naše potomstvo nenaučili účtět k hodnotám Evangelia a života vůbec.

První neděle v říjnu proběhne v celé republice, také i u nás, sčítání lidí na bohoslužbách. I když nemám moc rád čísla a statistiky, protože to podle mne není ukazatel reálného stavu církve ani společnosti, přesto to pokládám za důležitý okamžik života farnosti. U posledního sčítání před 5 lety bylo přítomno na bohoslužbách v naší farnosti 734 lidí. Bude zajímavé, jaký výsledek sčítání věřících nás čeká nyní. Jsme realisté a víme, že počet věřících klesá všude. Bylo by na dlouho diskutovat o příčinách krize víry a církve. Pro nás je to spíš výzva zkvalitnit duchovní život, a hlavně být svědkem živého Krista pro dnešní svět. Mít radost z víry a také umět třídít věci, co je důležité a co nepodstatné. Doba tradiční víry skončila, prostředí už není prosáklé křesťanským stylem života, spíš naopak. Proto potřebujeme nové impulzy a více angažovanosti ve věci Evangelia. Přeji nám

všem, aby všechny nabídky duchovního života farnosti i diecéze nám pomohli růst v lásce k Bohu a budovat radostnější život.

o. Marian

Milý farníci!

Upozorňujeme na to, že nové webové stránky naší farnosti jsou záběhu. Je tedy dost možné, že tam občas nenajdete, co hledáte. Farní web se postupně naplňuje potřebnými informacemi. Prosíme tedy o vaši trpělivost. Případné dotazy ohledně webových stránek směřujte, prosíme, na Filipa Miškařika – tel. 731 618 156 nebo na Marka Daňhela – tel. 775 580 498. Děkujeme za pochopení!

www.faslavicin.cz

Varhany slavičinského kostela v proměnách času

Podle písemně doložených pramenů byly ve slavičinském kostele první varhany za působení rektora kůru a řídicího školy Mikuláše Vrbětického. Funkci varhaníka vykonával od roku 1692 až do roku 1746, tedy plných 54 let. Převezl původní varhany do Uherského Brodu a zde je v nebezpečných dobách vpádů Rákoczyho vojsk na Moravu uschoval.

V roce 1864 byly postaveny nové varhany, na které místní varhaníci hráli takřka osmdesát let. Roku 1941 byl už jejich stav tak nevyhovující, že jakákoliv oprava nepřicházela v úvahu. Při děkanské vizitaci bylo uznáno za nutné pořídit varhany nové. Farní úřad proto 8. srpna 1941 učinil patriční podání arcibiskupské konzistoři, která výnosem čj. 13271 ze dne 17. září 1941 povolila stavbu nových varhan. Zakázku získala varhanářská firma Bratři Riegerové z Krnova dle rozpočtu ze dne 14. srpna 1941. Objednací smlouva byla sepsána dne 21. října 1941. Varhany objednal kostelní konkurenční výbor s farním úřadem. Válečné poměry dodržení dodací lhůty znemožnily a firma Rieger mohla se stavbou objednaných varhan začít až po válce a připravit je k předání s pětiletým zpožděním. Změna hospodářských poměrů zapříčinila i zvýšení původně ujednané ceny ze 159 900 Kč na 282 941 Kč. Tedy téměř o 70% více! Kolaudace byla provedena v sobotu dne 12. října 1946 arcidiecézním kolaudátorem Gustavem Pivoňkou z Olomouce, za přítomnosti místního faráře P. Františka Maňáka, národního správce varhanářské firmy Bratři Riegerové pana Jana Tučka a místního varhaníka pana Josefa Gadase.

Protože každý hudební nástroj potřebuje údržbu, po více

jak 70-ti letech, v průběhu kterých probíhaly spíše drobné opravy a ladění, nazrál čas na jejich opravu generální. I. etapa oprav započala v březnu 2018. Došlo k výměně tónových memberán II. manuálu, k částečné výměně tónových membrán I. manuálu a výměně membrán v pedálu. Na opravách se podíleli varhaníři Petr Strakoš ze Staříče a Josef Hroch z Václavova u Zábřeha. II. etapa oprav pokračovala v létě 2018. Byla provedena výměna všech spojkových membrán v hracím stole. Opravu prováděl pan Josef Hroch. III. etapa oprav se stala záležitostí letošního léta. Jistě jste zaznamenali, že v průběhu této etapy došlo k uzavření kůru, a to z důvodů nejen bezpečnostních, ale také provozních. Výměna zbývajících membrán v I. manuálu, čištění, sanace, vyrovnání intonace a ladění I. manuálu a pedálu, dále oprava a intonace Mixtury a v neposlední řadě oprava kolektivů a ukazatele crescenda už samo o sobě říká, že šlo o opravy náročné. Některých pomocných prací se proto účastnili místní i přespolní dobrovolníci – mladí varhaníci a ministranti, to vše za dozoru varhanáře pana Petra Strakoše. A aby bylo dílo komplexní, bylo potřeba také vyřešit estetickou stránku nástroje. Postříbření pišťal v prospektu, nátěry varhanní skříně, hracího stolu a varhanní lavice provedl pan Oldřich Münster. Tímto výčet prací zdaleka nekončí. Na podzim 2019 čeká varhany IV. etapa oprav, při které bude provedeno čištění, sanace, intonace a ladění II. manuálu – také tyto závěrečné práce provede pan Strakoš. V úplném závěru prací pak dojde k uzavření varhanní skříně, teprve pak bude kůr zpřístupněn věřícím. Již nyní se těšíme, až budou varhany plně funkční a v celé své kráse naplní sakrální prostor. Pro liturgii jsou varhany nástrojem důležitým, proto si jej chraňme a pečujme o něj s láskou a úctou.

Marie Humpolová

Malé ohlédnutí za večerem plným varhanní hudby

Dne 2.8.2019 zavítal do našich končin moravských profesor varhanní hry – Jesús Sampedro, a tak jsme měli možnost poslechnout si naprosto mimořádný varhanní koncert. Jesús Sampedro se narodil v Seville a v rodném městě získal titul „profesor varhan“, o něco později v Malaze diplom Profesor Superior di Organo. Ve studiu dále pokračoval v Madridu. V letech 1997 – 1998 se přestěhoval do Barcelony, zde studoval Vyšší školu pro vědecký výzkum se specializací na

Starou hudbu pro klávesové nástroje. Následně absolvoval mistrovské kurzy pod vedením světových varhaníků. Díky stipendiu v roce 1999 završil svá studia na Národní konzervatoři Saint Maur Fosses v Paříži, kde mu byla udělena medaile jako „francouzská pocta“. Jeho koncertní činnost je velmi bohatá – koncertoval na četných přehlídkách a významných mezinárodních festivalech – např. v Polsku, Francii, Rusku, Itálii a Německu. Během svého pobytu v Paříži působil ve funkci varhaníka katedrály Notre Dame v Créteil. V roce 2004 získal diplom pokročilých studií na Univerzitě v Granadě. Natočil několik CD – např. „Historické varhany v Seville“ 2004, „Marchas de Semana Santa I.“ 2007, „Marchas de Semana Santa II.“ 2008. Dále působil jako docent na Konzervatoři v Cordobe,

na Univerzitě San Pablo CEU v Seville, na fakultě věd na Univerzitě v Huelve a také byl profesorem varhanní hry na Vyšším Seminári v Cordobe. V současné době působí jako profesor varhanní hry na Konzervatoři Profesional v Malaze a je prezidentem Asociace Amigos del Órgano Caveille-Coll v Seville.

Pokud jste dočetli Jesúsův životopis a výčet jeho vyznamenání až do konce, jistě vás napadne, že jsme měli možnost poslechnout si velmi vzdělaného člověka, kapacitu ve svém oboru, ale až při osobním setkání jsme zjistili, že je to především člověk milý a skromný. A kdo zavítal do našeho kostela sv. Vojtěcha a sv. Cecilie, jistě odcházel s dobrým pocitem a radostí v srdci. Tento varhanní koncert považují za naprosto mimořádný také proto, že v podání Jesúse zazněly skladby barokních a předbarokních španělských skladatelů – v naší zemi naprosto neznámé! Jeho interpretace v některých skladbách přímo „vybízela“ k tanci. Na první pohled klidný a vyrovnaný hudebník projevil španělský temperament a předvedl mistrovskou hru. Repertoár měl i duchovní podtext, především v Triptychu „Dobrý pastýř“. 2. srpna tak varhany zazněly trochu jinak, než je známe z liturgie, jejich zvuk naplnil celý chrám a příznivci vážné hudby si jistě přišli na své a odnesli si hezký zážitek.

Pana Jesúse Sampedro jsme ve slavičinské farnosti přivítali také díky prostějovskému varhaníkovi Ondřeji Muchovi, který ho v době pobytu v České republice provázel. A také velké díky patří Mons. Marianu Dejovi, protože bez jeho velké víry ve velké věci by se koncert uprostřed léta možná ani neuskutečnil.

Marie Humpolová

Jednou si myš všimla, že hospodář nastrážil na statku past na myši. Vyprávěla o tom slepici, ovci a krávě. Všechny jí řekly: „Past na myši? To je tvůj problém, to se nás netýká!“ O něco později se do pasti chytla zmije a uštkla statkářovu ženu. Snažili se ji uzdravit a postavit zase na nohy, uvařili jí tedy slepičí polévku. Potom zařizli ovci, aby nakrmili každého, kdo přijel nemocnou navštívit. A nakonec museli porazit krávu, aby důstojně pohostili všechny, kdo přijel na pohřeb. Po celou tu dobu pozorovala myš události dírkou ve zdi a myslela na věci, které se nikoho nijak netýkají.

Poučení: Jestliže se vás něco přímo netýká, nemyslete, že vám to nemůže spadnout na hlavu.

90. výročí od vysvěcení kaple svatého Václava v Lipové

Jediná církevní stavba v naší farnosti zasvěcená velkému národnímu svěťci svatému Václavu je kaple v obci Lipová. Letos 13. října si připomeneme 90 let od svěcení této kaple, které však oslavíme už v neděli 29. září slavnostní mší svatou celebrou biskupem Mons. Antonínem Baslerem. Připomeňme si historii svatováclavské kaple v Lipové tak, jak byla zaznamenána ve farní kronice a tak, jak je uvedena v pamětní brožurce, kterou vydala Obec Lipová k tomuto výročí.

Takto byl do farní kroniky v roce 1929 zapsán jubilejní svatováclavský rok tehdejší farářem P. Medardem Horákem, který se narodil v roce 1878 v Němčicích u Kroměříže, v roce 1901 byl vysvěcen na kněze, jako farář působil v naší farnosti od 1.12.1922 do 1.3.1932.

„Tisíciroční jubileum smrti sv. knížete Václava oslaveno celým národem, pokud cítí katolicky, oslaveno sv. Otcem i vládou, dostaven velechram sv. Víta, v Praze konány velkolepé slavnosti, především orelské (28.6. – 7.7.), pak všenárodní okolo 28.9. Oslav těch účastnila se i naše farnost, jednak v místě, jednak v Praze. První svaté přijímání bylo v září sv. knížete eucharistického, pěny písně svatováclavské opět a opět, zvláště v měsících září a říjnu; den 28.9. oslaven co svátek. V Praze byli naši farníci čestně zastoupeni hlavně o slavnostech Orelstva, a to ve dnech 28. – 30.6. pan kaplan Janýška s 11 dětmi – Orlíky, od 3. do 8.7. farář a pan kaplan Kvítek s 85 farníky; naši lidé se přičinili, aby ukázali „husitské“ Praze, že Morava je věrně katolická. I naše orelské mužstvo obstálo čestně v závodech.

Nejkrásnější hold úcty velkému knížeti vzdala obec Lipová, zasvětivši mu kapli, právě dostavěnou. Již asi roku 1924 ustavil se v Lipové výbor k tomu, aby místo malé a už sešlé kapličky z 18. století postavil kapli prostornější; sbírali peníze, vajíčka, pořádány zábavy, divadla k tomu účelu, dolován písek, lámáno kamení, vše zdarma, a tak i dováženo. Když pak katolíci organizovaní v lidové straně dosáhli v obci většiny, darovala obec ze svých lesů i potřebné dřevo. Těžko vyjmenovat všelky, kteří se přičinili o dílo a ještě tíž určití, kdo víc a méně; výjimkou několika „pokrokových“, má každý podíl na zdaru. V čele stál p. Jan Jordán, nejen jako předseda stavebního výboru, ale i svou prací; z ostatních jmenuji pouze p. K. Žáčka, Petra Strážnického, velká horlitelka pro kapli A. Stará nedočkala se uskutečnění stavby. Silně potlačili stavbu manželé František a Anna Svárovští z Lipové č.10 darovavši ze svého pole naproti staré kapličky díl pro novou kapli, který je teď zaknihován pro „Nadaci ř.k. kaple sv. Václava v Lipové“, co stavební plocha č.171 (79 m²) a nádvoří kaple k.č.133/2 (6 a 16 m²). Plány zhotovil mistr Fojtík z Vizovic, stavbu provedli místní zedníci a tesaři (práce potahové a pomocné místní katolíci zdarma). Poněvadž peněz nebylo mnoho na hotovost, napáleny cihly zčásti v Lipové, a rozměry kaple zmenšeny, takže činí v „lodi“ 9x7m. Kamenné schody dodali za své zedníci z Lipové. Tašky (bobrovky) s velikou slevou 40 % dostali jsme od panské cihelny ve Vizovicích. Klempířské práce provedl mistr ze Slavičína; hromosvod zařídila fa Vácha Uh. Brod za 450 Kč; okna z barevného katedrálového skla jsou z dílny Říha v Brně a stojí kus 500 Kč; spolu tedy 4.000 Kč; celá stavba stojí nad 45.000 Kč; asi 10.000 Kč jsme ještě dlužni. Kříž na věž zhotovil zdarma a daroval p. Jemelka, otec P. Jemelky.

Se stavbou začato v květnu, než se místní řemeslníci rozešli „do světa za práci“ (hlavně na Slovensko); pak omítnuta až na podzim; do 29.9. nemohla však úprava býti skončena, proto konáno posvěcení kaple až 13. října 1929. Slavnosti se zúčastnilo na 1.000 lidí, též 7 kněží a měla tento pořad. V sobotu 12. 10. o 7 hodině večer u kaple dušičková slavnost za padlé vojny (jimž je kaple spolu s pomníkem; jména padlých lipovských ve světové válce 1914/18 vyryta do desky u vchodu do kaple) – slavnostní osvětlení kaple.

V neděli 13.10.1929:

- o 6 hodině ráno budíček
- o ½10 hod. – uvítání světitele a slavnostního kazatele farářem a dívkami

- o ¾ 10 hod. – průvod ke kapli za písně „Bože, cos ráčil“
- o 10 hod. – slavnostní kázání faráře z Hukvald a rodáka lipovského P. Františka Jemelky (ten daroval na kapli 1.000 Kč)
- o ½ 11 hod. – posvěcení kaple děkanem ze Štítné, kanovníkem Al. Filipem, slavná mše svatá, při ní píseň „Tisíc let“
- o ½ 1 hod. – koncert u hostince
- o ½ 3 hod. – litanie k sv. Václavu, Te Deum, chorál svatováclavský.

Oltář pro kapli z modřínového dřeva dle návrhu tesařského mistra Říhy Emila z Hrádku provedl ne zcela k naší spokojenosti truhlář Ševčík ze Štítné. Dlažba je od firmy Kabeláč z Hrádku. Stavba kaple schválena komisí okresního úřadu v Uherském Brodě ze dne 4.11.1929 čís.282/70 a induktem arcibiskupského Ordinariátu ze dne 6.6.1930 (čís. 8708 ze dne 10.6.1930) povoleno sloužit tam mši svatou ve dva dny sváteční a dva dny všední a kdykoli tam bude P. Jemelka. Obrazy (tisk) sv. Terezičky a sv. Antonína darovala pí Marie Svárovská.“

Všechny tyto informace o kapli si můžete přečíst také na farním webu: www.faslavicin.cz

**V neděli 29.9.2019 v 11 hodin
bude slavnostní mše svatá u příležitosti
90. výročí posvěcení kaple svatého Václava v Lipové.
Mši celebruje biskup Mons. Antonín Basler.**

Věřící z Lipové a Zastupitelstvo obce Lipová
srdečně zvou ke společnému slavení tohoto výročí!

Orel seděl na stromě, odpočíval a nic nedělal. Malý králíček ho uviděl a ptal se: „Mohl bych taky tak sedět jako vy a nic nedělat?“ „Jistěže, proč by ne,“ odpověděl orel. Králík si sedl pod strom a odpočíval. Náhle přiběhla liška, popadla ho a sežrala.

Poučení: **Abyste mohli jen sedět a nic nedělat, musíte sedět opravdu velmi vysoko.**

PRÁZDNOVÉ OHLÉDNUTÍ

Skončily prázdniny a doba dovolených a děti už se znovu vrátily do školy. Den se krátí a pomalu přichází podzim. V myšlenkách a vzpomínkách se vracíme k tomu, co hezkého jsme v těchto prázdninových dnech prožili. Mnozí cestovali do ciziny, mnozí k moři, nebo do hor. Mnozí také putovali po poutních místech, obdivovali krásu staveb, které naši předkové k oslavě Boha postavili.

My jsme se v těchto závěrečných prázdninových dnech od 22. do 24. srpna zúčastnili mezinárodního kongresu Koinonie Jan Křtitel, který byl v kongresovém centru v Praze. Bylo to poděkování za 40 let jejího trvání a také povzbuzení do dalších let. Být „Svědkové světla“ bylo hlavním mottem tohoto kongresu. Zúčastnilo se ho 15 biskupů, dva kardinálové, více než 50 kněží a 2800 lidí z celého světa.

Tak jako z malého pramínku se postupně stává řeka, tak také náš zakladatel otec Ricardo byl povolán k novému dílu. Ještě nevěděl, jaký s ním má Pán plán, ale kráčel ve víře a poslušnosti Pánu. A dnes se toto dílo rozrostlo, je už na pěti kontinentech a má více než 10.000 členů. Toto dílo rostlo a prošlo také nepřijetím. Každé Boží dílo se setkává také s pronásledováním, Ježíš říká: „Jestliže pronásledovali mne, budou pronásledovat i vás.“

Co to znamená být svědkové světla? Ježíš sám o sobě říká: „*Já jsem světlo světa; kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života.*“ (J 8,12) a (J 9,5) „*Pokud jsem na světě, jsem světlo světa.*“ V Janově evangeliu se píše o Janu Křtiteli: „*Od Boha byl poslán člověk, jménem Jan. Ten přišel proto, aby vydal svědectví o tom světle, aby všichni uvěřili skrze něho. Jan sám nebyl tím světlem, ale přišel, aby o tom světle vydal svědectví.*“ (J 1,6-8)

Dívat se na Ježíše skrze Jana Křtitele. Byla to láska na první pohled, už v matčině lůně skáče radostí. Jan byl mezi prvními, kdo zažil zamilovanost do Ježíše, poskočil radostí. Jan je také přítel ženicha, dívá se na Ježíše jako na někoho výjimečného: „On je tak velký, On je důležitý, On musí růst, já se musím menšit.“ Do středu naší zkušenosti musíme vždy postavit Ježíše, musíme být do něho zamilovaní, tak jako Jan Křtitel, abychom o něm mohli svědčit. Svědčit o jeho veliké lásce, která kvůli nám šla až na kříž, On dal za nás svůj život, abychom měli nový život a měli ho v hojnosti. Abychom zakusili zkušenost s Ježíšem, musíme se modlit, setkání s Ježíšem je Boží dar. Vytvořit k tomu podmínky, atmosféru, ve které se Ježíš zpřítomňuje. **Ten, kdo se setkal s Ježíšem, je nové stvoření.**

Být uvědomělými křesťany znamená, vím, s kým mluvím, komu naslouchám, a to je Ježíš, je to Boží Syn, který se narodil z Marie Panny a dal za mě svůj život. Obracím se na něho, na toho před kým stojím. Když najdeme Ježíše, náš život se mění a my ho následujeme, protože Ježíš je absolutní. Ježíš mně dává sílu milovat. **Být svědkem světla znamená naplňovat poslání každého křesťana.**

P. Alois Pekárek píše: „Křesťanství, to není odpočívání v blaženém ztížení. Křesťanství, to není sladké nicnedělání. Křesťanství je dynamická síla, křesťanství je svaté nadšení. Je to oheň víry, naděje a lásky, které má zapálit celý svět.“ Když Ježíš Kristus opouští tento svět, říká apoštolům: „Budete mi svědky až na sám konec země.“ Protože by to sami nedokázali, dal jim oheň Ducha Svatého. A ti apoštolové, kteří byli ze strachu před Židy za zavřenými dveřmi, vycházejí a neohroženě hlásají, že Ježíš Kristus je Spasitel světa. Svědčit znamená nejenom hlásat, ale svědčit také celým svým životem, svými skutky. K tomu potřebujeme sílu Ducha Svatého. Prosme proto o Ducha Svatého. Duch Svatý je oheň, evangelium je oheň, potřebujeme zapálit celý svět. Je mnoho lidí, kteří ještě nezakusili, že jsou Bohem milováni, mnohdy ani nezakusili lásku a přijetí. **Potřebují zakusit, že jsou Bohem milováni. Potřebují zakusit Ježíše, který z lásky za ně zemřel a vstal z mrtvých.**

Pán nás tlačí také k odpuštění a smíření. Umět si navzájem odpouštět a přijímat se s našimi chybami. Bůh se zjevuje jako milující a odpouštějící, i nás učí odpouštět. Být v lásce jako Bůh. Ježíš je ten, kdo zjevuje odpuštění. Kol 1,19-20: „*Plnost sama se rozhodla v něm přebývat, aby skrze něho a v něm bylo smířeno*

všechno, co jest, jak na zemi, tak v nebesích – protože smíření přinesla jeho obět' na kříži.“ Důvěra v Boží milost, uvědomění si naší bídy a ubohosti. **Bez odpuštění a smíření není možné jít dopředu.**

Mluvit o jednotě znamená mluvit o daru Ducha Svatého církvi. Jde o milost a je to výsledek modlitby. Pavel píše v listu Řím 8,26-27: „*Tak také Duch Svatý přichází na pomoc naší slabosti. Vždyť ani nevíme, jak a za co se modlit, ale sám Duch se za nás přimlouvá nevyslovitelným Ikáním.*“ Duch Svatý v nás se modlí za jednotu. Modlitba je nástrojem k jednotě.

Ježíš se modlí za jednotu: „*Neprosím jen za ně, ale i za ty, kteří skrze jejich slovo ve mne uvěří; aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že ty jsi mě poslal. Slávu, kterou jsi mi dal, dal jsem jim, aby byli jedno, jako my jsme jedno – já v nich a ty ve mně; aby byli uvedeni v dokonalost jednoty a svět aby poznal, že ty jsi mě poslal a zamiloval sis je tak jako mne.*“ J 17,20-23

Nejhorším hříchem církve bylo rozdělení. Ježíš říká, ochraňuj je od zlého. Přítomnost ďábla je rozdělení v církvi i v manželství. Ďábel chce zničit jednotu církve, jednotu manželství, atd. Ďábel chce zničit jednotu. Kdyby všichni přijali Ježíše Spasitele, nastala by jednotu. Církev je viditelné znamení spásy. Budeme tvořit jeden lid, nakolik zjevujeme lásku, jednotu a náš vztah s Ježíšem, a tím víc budeme v jednotě s faráři, biskupy, s papežem i s církvi. Vzácným plodem modlitby je nová evangelizace. Skrze modlitbu se sjednotíme i s jinými církvemi a denominacemi. To, co nás sjednocuje, je Ježíš, on je náš Spasitel. Ježíš z nás činí jeden lid.

V Ježíši budeme všichni sjednoceni, vedeni Duchem Svatým, abychom chválili Otce.

Stále vidíme v církvi špatné věci, a to je dílo ďábla. Církev je svatá, protože je to dílo Boží, je i chybující, protože je tvořena lidmi a lidé jsou hříšní a chybující. Musíme ji milovat. Do středu naší zkušenosti vždycky postavit Ježíše. Hřích není pro Pána problém, pokud Ježíše přijmeš jako svého Pána a Spasitele. To, o co jde, je víra. Setkání s Ježíšem tě vede do společenství. Mladí touží, žízňají po životě. V evangeliu stojí: „*Jestliže, kdo žízňá, ať přijde ke mně a pije! Kdo věří ve mne, proudy živé vody poplynou z jeho nitra, jak praví Písmo.*“ To řekl o Duchu, jež měli přijmout ti, kteří v něj uvěřili.“ (J 7,37-39a) Duch Svatý je ta živá voda, která dává život.

Modlitba, kterou nám kardinál Francesco Coccopalmerio svěděl jako svoji modlitbu, ať se stane i naší modlitbou. „**Ježíši, já tě miluji!**“

Připomínáme si svátek svatého Václava, je to také den české státnosti, proto se modleme za vládu, protože jak píše svatý Pavel 1Tim 2,1-4: „*Na prvním místě žádám, aby se konaly prosby, modlitby, přímlyvy, díkůvzdání za všechny lidi, za vládce a za všechny, kteří mají v rukou moc, abychom mohli žít tichým a klidným životem v opravdové zbožnosti a vážnosti. To je dobré a vítané u našeho Spasitele Boha, který chce, aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu.*“ Nepřestávejme se také modlit za rodiny, rodina je základ státu a v dnešních dnech jsou rodiny nejvíce znevažovány, jsou nejvíce napadány útoky toho Zlého. Prosme za děti a jejich dobrou výchovu. Nezapomínejme ani na kněze, oni to moc potřebují, stále jich ubývá a jsou napadáni útoky ze všech stran, prosme za nová kněžská a řeholní povolání. Modleme se za celou církev. Važme si kněze v naší farnosti a nepřestávejme se za něho modlit a žehnat mu, aby ho Pán co nejvíce používal ke svému dílu. Potřeba modlitby je obrovská, vždycky se můžeme modlit i za ty, kteří jsou nám nepřijemní a zlí, protože oni mnohdy nezakusili lásku, a proto naši modlitbu nejvíce potřebují. Panna Maria ať je nám vzorem, ona se za nás neustále přimlouvá u svého Syna.

Ještě na závěr malý příběh:

Stařenka přenechala synovi celý statek, nic si nevymínila. A teď pro ni syn neměl jeden vlídný pohled, tím méně slovo. Každý kousek jídla jí vyčetl a skoupě odměřoval. Vdaná hodná dcera jí s pláčem prosila, aby šla k ní bydlet, že ji budou všichni na rukou nosit. Sám pan farář jí domlouval, aby od syna odešla, ale ona jen zavrtěla hlavou: „Pane faráři, od rána do večera v tom domě všichni jen nadávají a klejí. Kdybych i já odešla, kdo by se tam modlil?“

Přeji pěkné podzimní dny a nezapomínejme, že máme být svědky světla!

Na statku onemocněl kuň. Veterinář: „Pokud se do rána nepostaví, uspím ho.“ Kuň do rána nevstal. Ze stání vedle něj zavolal beran: „Dělej, vstávej, jinak umřeš!“ Kuň vstal. Statkář: „To je hotový zázrak! To musíme oslavit! Zařizneme na to berana.“
Poučení: **Nikdy se neplette do cizích věcí (ale nezapomínejte na případ s pastí na myši).**

Ludmila D.

Tábor Vojtěch 2019

Už tradičně uspořádala mládež naší farnosti o prázdninách tábor pro děti „Vojtěch 2019“ v Bratřejově. Téma bylo letos doslova detektivní... Hned první den tábora nám v nestřeženém okamžiku někdo zcizil táborový poklad a cílem táborové hry bylo tedy najít poklad a taktéž viníka. S tím táborníkům po celou dobu pomáhal světoznámý detektiv Sherlock Holmes. Téměř čtyři desítky dětí si hrály na detektivy, soutěžily, a to jak ve skupinách, tak i v jednotlivcích, hrály různé hry, zažily netradiční olympiádu, sportovaly, tancovaly a zpívaly. Ve volných chvílích si mohly vyrobit něco na památku... Táborníci díky vysoutěženým bodům mohli dosáhnout různých hodností – nejvyšší hodnost generála získaly na konci tábora za statečnost všechny děti. Nechyběl ani tradiční táborák s opékáním špekáčků. Táborový chemik předvedl dětem několik zajímavých chemických pokusů. Večerní uspávání probíhalo se čtením pohádek. Letos jsme poprvé vydávali i táborové noviny a věřte, že se redaktorce Kristýnce náramně povedly. Už před odjezdem na tábor „řádila“ ve Slavičíně, ale nejen ve Slavičíně,

střevní chřipka s jedno až dvoudenním průběhem, která nás bohužel doběhla až do Bratřejova. Vzhledem k tomu, že tato „zákeřná choroba“ postila zhruba polovinu dětí i dospělých, ukončili jsme tábor, poprvé za třicet let pořádání, o dva dny dříve. Aby táborníci nepřišli o závěrečné pasování a odměňování, uspořádali jsme pro ně na konci července v areálu charity slavnostní táborák, kde jsme, sice s bouřkou v patách, ukončili táborovou hru. I přes letošní potíže si každý z táborníků jistě odvezl domů „kufr“ plný zážitků, které si může připomenout při prohlížení množství fotek. Nezbyvá mi, než opět poděkovat všem, kdo se na přípravě a průběhu tábora podíleli, a to všem vedoucím a kuchařce Anežce. Za jejich nezištnou službu jim patří upřímné Pán Bůh zaplat' a přání, že se ve zdraví se všemi, jak s dětmi, tak s vedoucími, opět sejdem příští rok na dalším táboře... A velké poděkování patří také rodičům za jejich trpělivost, neboť si svoje děti museli domů odvézt dřív, než bylo v plánu. A jedno velké poděkování patří všem těm, kteří nás různými způsoby sponzorovali...

Jana Adámková

Setkání scholístů 2019

V sobotu 24. srpna proběhlo první zkušební setkání těch, kteří kdy od roku 1990 zpívali či hráli ve slavičínských scholách. Sešlo se nás, včetně dětí, něco kolem šesti desítek a bylo to moc příjemné sobotní odpoledne v prostorách letní scény zámeckého parku. Začali jsme mší svatou, kterou sloužil náš otec Marian, pak zazpívala pár písniček současná chválová schola a poté proběhlo takové milé neformální setkání všech zúčastněných. Děkujeme tímto všem, kteří přijali pozvání na tuto akci, a těšíme se na setkání v dalším roce.

Jana Adámková

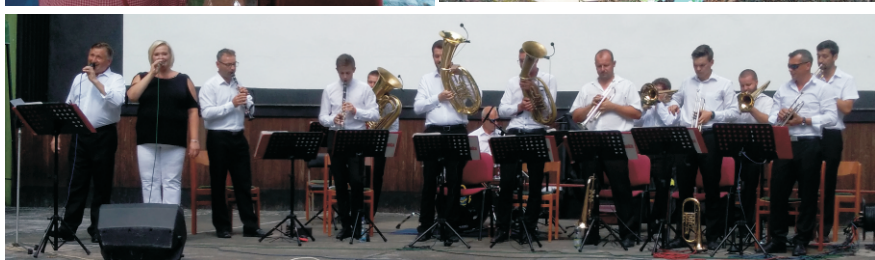
Tři lidé tahali těžké balvany. Jednoho z nich se zeptali: „Co to děláš?“ Utřel si pot s čela a řekl: „Hrbím hřbet.“ Šli k tomu druhému a ptali se: „Co ty děláš?“ Soukal si rukávy nad loket a zabráno do té činnosti jim odpověděl: „Vydělávám peníze.“ Nakonec se ptali třetího: „A co ty děláš?“ Pohlédl vzhůru a řekl jim: „Stavím chrám.“

Poučení: **Život má smysl jen pro toho, kdo jde k velikému cíli.**

FARNÍ DEN

V neděli 25. srpna uspořádala slavičinská farnost ve spolupráci s Charitou sv. Vojtěcha už šestý „Farní den“. V loňském roce nám počasí neprálo a poprvé jsme „Farní den“ museli přemístit na Sokolovnu. Letos nás počasí před začátkem akce taky trochu vystrašilo menší deštivou přeháňkou, ale nakonec přece jen sluníčko zvítězilo, a tak jsme mohli opět zakusit pěknou atmosféru akce na letní scéně zámeckého parku. Cílem „Farního dne“ je neformální setkání nejen slavičinských farníků, ale především všech lidí dobré vůle. „Farní den“ začal na letní scéně v 11 hodin mší svatou, která byla svým způsobem zaměřena zvláště na děti. Stalo se již tradicí, že při této mši svaté žehná Mons. P. Marian Dej dětem jejich školní pomůcky – aktovky a pouzdra. Děti tak za týden 2. září mohly s požeňáním vykročit do nového školního roku. Mši svatou doprovázela místní schola. Po mši svaté se účastníci mohli občerstvit připravenými pochutinami, osvěžit dobrými nápoji a pobavit se a zazpívat si s dechovou hudbou Lidečanka. Program obohatilo i tradiční vystoupení „Slavičinských cérek“ a slavičinské chválové scholy. V závěru si návštěvníci mohli zazpívat oblíbené písně za doprovodu harmoniky. Ve stánku charity si mohli návštěvníci nechat změřit například tlak. Pro děti byla v prostorách parku připravena celá řada soutěží, dva skákací hrady, jízda na koni, nafukovací balónky, cukrová vata, kterou vyráběl P. Marian aj. V tvořivé dílničce si děti mohly vyrobit ozdobné kolíčky nebo si jen tak tvořit z modelíny. Za absolvování soutěží čekala děti odměna v podobě sladkosti a drobného dárku. V průběhu hezkého slunečního odpoledne „Farní den“ navštívilo několik stovek účastníků. Akce byla finančně podpořena Městem Slavičín, kterému děkujeme i za poskytnutí prostoru letní scény zámeckého parku. Dlužno dodat, že i cizím návštěvníkům se prostory zámeckého parku moc líbily. Dále děkujeme všem, kteří naši akci sponzorovali: Radku Svobodovi – Pivovar Hrádek, Liboru Malaníkovi – Vývařovna Hrádek, Pekárně ORA a hlavně všem dobrovolníkům, kteří ochotně pomohli „Farní den“ připravit. Bez jejich nezištné pomoci by se akce nemohla uskutečnit. Moc si vážíme toho, že se rok co rok „Farního dne“ účastní tolik návštěvníků. I jim patří velký dík za zdárný průběh akce. „Farní den“ patří mezi zdařilé akce slavičinské farnosti a v neposlední řadě také mezi úspěšné kulturní akce ve Slavičíně. Těšíme se, že se i v příštím roce ve stejném čase při této milé příležitosti opět setkáme.

Jana Adámková

Taxikář vezl jednoho dobře známého milionáře. Ten mu zaplatil přesnou sumu podle taxamtru. Taxikář: „Včera jsem vezl vašeho staršího syna a dostal jsem od něj sto dolarů spropitného.“ Odpověď: „Může si to dovolit. Má otce milionáře. Já jsem ovšem sirotek.“
Poučení: **Jenom ten, kdo si sám své peníze vydělal, zná jejich skutečnou cenu.**

Tři kralevisi

Byl jednou jeden král. Pohádky tak začínají vždycky. Tento král však byl zvláštní. Nebydlel za devatero horami a řekami. Vládl celému světu a navštěvoval celou svou říši. Byl sice starý, ale do smrti měl daleko. Měl tři syny. Nechtěl jim však království rozdělit na tři části. Rozhodl se, že budou vládnout s ním, jako tři ministři. Měli však nejdříve poznat svět, jeho bohatství a chudobu, jeho radosti a žalosti. Proto je poslal na zkušenou. Vydali se na cestu a šli tak dlouho, až se ocitli na rozcestí. Tři cesty se dělily

lesem, doprava, doleva, uprostřed. Dali se tedy každý po jedné. Nejstarší šel doprava, mladší doleva a nejmladší středem. Cesta doprava mířila do kopce a vedla hustým hlozím a bodlácím. Nejstarší syn se bál, že zabloudí a uvázne v trní. Začínalo se stmívat. Tu najednou, kde se vzal, tu se vzal, stál na cestě bělovlasý stařeček. Usmál se na králova syna a povídá: „Nic se neboj! Tu máš lampičku. Sviť si na cestu a vyheň se všemu trní.“ Královský syn chtěl poděkovat, ale stařečka nebylo.

O SVATÉM VÁCLAVOVI

SVATÝ VÁCLAV BYL SPRÁVEDLIVÝ KNIŽE A BRZY PO SVÉ MUČEDNICKÉ SMRTI BYL UCTÍVÁN JAKO SVATÝ OCHRÁNCE ČESKÉ ZEMĚ.

TAKTO HO ZOBRAZIL SOCHAŘ PĚTR PARLÉR VE 14. STOLETÍ. TUHLE KRÁSNOU SOCHU SI MŮŽEŠ PROHLÉDNOUT VE SVATOVÁCLAVSKÉ KAPLI V KATEDRÁLE SV. VÍTA NA PRAŽSKÉM HRADĚ.

V legendě o sv. Václavovi se vypráví, že i když byl vládcem, často sám pracoval na poli: sel i sklízel obilí, mlet ho na mouku. Sám pak také připravoval těsto a pekl hostie ke svatému přijímání při mši.

I KDYŽ BYL KNIŽE, PRACOVAL JAKO OSTATNÍ.

NEJDRŽÍVE ZE STUDNĚ NAVOSIL

.....

POTOM PROSÍVAL A PŘIPRAVIL

A NAKONEC HOSTIE UPEKL V

OBRÁZKY NEZAPOMEN VYBARVIT? JSOU Z VELI SLAVOVY BIBLE A BYLY NAKRESLENY KOLEM R. 1350!

Cesta doleva se náhle otočila u břehu jezera. U stromu byl uvázaný člun. Mladší kralevis do něho skočil a začal veslovat. Sotva se však ocitl na jezeře, zvedl se vítr, voda se dmula a člun se stal hříčkou vln. Kralevis se zděsil, chytil se okraje člunu, pustil veslo a nařikal. Najednou, kde se vzal, tu se vzal, stanul před ním starý muž. Podal mu ztracené veslo a přidal dlouhý dalekohled se slovy: „Synku, do vln se neďivej! Hleď dalekohledem! Vidíš ten krásný druhý břeh? Upří svůj pohled k dalekému cíli a vesluj! Ostatní nevnímej!“

Nejmladší kralevis šel středem. Cesta ho vedla přes vesnice a města. Všude bylo plno lidí, ale i tolik bolestí a bídy, o jaké se kralevisi ani nesnilo. Byli tu hladoví, byli tu nemocní, smrt kosila zdravé i silné. „Tolik bídy, tolik bolesti! Jak tudy projdu?“ Kde se vzala, tu se vzala, stála před ním víla a podávala mu červený šáteček se slovy: „Utírej do něho všechny slzy, které lidem z očí stečou!“ Hned nato zmizela.

Po roce se tři kralevisové vrátili domů a vypravovali o svých zkušenostech. Nejstarší syn pokýval hlavou a řekl: „Myslím, že jsem pochopil otázku světa. Budou-li mít lidé světlo víry, budou chodit po cestách spravedlnosti a vyhnou se mnoha strastem a bolestem.“ Druhý syn dodal: „Ale to jim nestačí. Musejí se dívat do dálky, na druhý břeh, kde je ráj, mít naději. Pak snadno zapomenou na obtíže tohoto pozemského života.“ „A co ty, neříkáš nic?“ obrátil se král k nejmladšímu. Ten však jenom rozbalil červený šáteček a všem oslnilo oči to, co viděli. Šátek byl plný dýmantů. „Vidíte?“ pravil starý král, „naš nejmladší si zvolil to nejlepší. Vybral si lásku. Ta pak pomůže i tam, kde víra a naděje pochybila. Láska se bolestem života nevyhne, ani na ně nezapomene, ale dovede je přeměnit v drahokamy.“

Tomáš Špidlík – Profesor Ulipispirus a jiné pohádky

www.deti.vira.cz

Jednoho dne jistý nevidomý muž seděl na schodech před budovou s kloboukem na nohou a tabulí s napsím: „Jsem slepý. Prosím, pomozte mi.“ Šla kolem mladá žena a viděla, že slepec má v klobouku jen pár drobných. Sehnula se, přihodila nějaké mince, a potom, bez toho, aby se zeptala, vzala tabulí a na druhou stranu napsala jinou větu. Odpoledne se žena vrátila ke slepci a viděla, že slepcův klobouk je plný mincí i bankovek. Slepce poznal ženin krok a zeptal se, zda to byla ona, kdo mu přepsal tabulí a co tam napsala. Žena odpověděla: „Nic, co by nebyla pravda. Jen jsem dala tvým řádkům jinou podobu.“ Usmála se a odešla. A slepec se nikdy ne dozvěděl, že na tabulí stálo: „Je jaro, ale já ho nemohu vidět.“
Poučení: **Změň svou strategii, když se věci nedaří, a uvidíš, že se to obrátí k lepšímu.**

... A NĚCO PRO ROZVESELENÍ ...

„Ženy nemohou přijít do nebe,“ tvrdil Aljoša, student biblické školy v ruském Kursku. Jeho spolužáci se na něj vrhli: tohle už přehnal. Aljoša se ale nenechal vyvést z míry a předložil jim údajný důkaz z Bible: „Přečtěte si Zjevení, kapitolu osmou, verš první,“ řekl. „Vidíte, co tam stojí?... Nastalo v nebi mlčení asi půl hodiny.“ No jistě! Pohled Aljoši sdílel už velký filozof Immanuel Kant. Kdosi zachytil jeho slova: „Dámy do nebe nemohou přijít! Vždyť už v Knize Zjevení stojí, že prý bude v nebi mlčení asi půl hodiny. Něco takového si nelze absolutně představit tam, kde je přítomen ženský živel.“

Kněz začne své kázání těmito slovy: „Základem mé dnešní homilie je třetí kapitola listu svatého apoštola Jakuba. Pojednává o malém kousku masa, kterým jsou páčány ty nejhorší hříchy.“ Pak pokračuje o něco tišeji: „Mám tu část těla jmenovat?“ V kostele to zašumí, atmosféra houstne, lidé nevědí, co mohou čekat. Kněz stupňuje napětí slovy: „Ne, já jsem se rozhodl, že vám to ukážu!“ A vyplázne na ně jazyk...

Jeden horlivý kazatel kárá účastníky bohoslužby za jejich vlažnost a varuje je: „Nestačí, že v kostele jen postojíte a odejdete. To by se před vámi do nebe dostaly kostelní lavice. Ty přece stojí v kostele pořád!“ Mezi posluchači byli i šlechtici. Ti měli farářovi za zlé, že jim vyčítá hříchy stejně ostrým tónem jako plebsu. Farář jim namítl: Moji drazí, pamatujte, slovo Boží je jako dvoječný meč. Neseká jen dolů, ale i nahoru!“

Na jedné slavnosti neberou přípitky konce a lidé si mezi sebou pokaždé ťuknou skleničkou. Jeden z hostů, kterému to šlo na nervy, se zeptal svého souseda: „Copak je nutné, aby ty vinné skleničky o sebe neustále narážely?“ „Ale ano,“ řekl ten muž, který to pozoroval. „Je v tom velká symbolika. Jak víte, ve víně je pravda – a s pravdou člověk, jak je známo, vždy a všude naráží.“

Syn se vrací nadšený z hodiny náboženství: „Mami, ode dneška spolu budeme mluvit jen slovy Bible!“ Maminka se usmívá a souhlasí. Ráno ho budí se slovy: „Vstaň!“ Chlapec s hlavou zabořenou do polštáře pohotově odpoví: „Ženo, ještě nepřišla má hodina!“

Milenka jednoho vládce získala velký vliv na jeho okolí a chtěla, aby se na ni myslelo při přímluvách na všech bohoslužbách. Většina kněží ovšem tento požadavek striktně odmítla. Jeden dvorní kazatel, který jí takřka nemohl odmítnout, jí odpověděl: „Ale vážená, to už se děje, a jak dlouho!“ „Jak to?“ ptala se domýšlivá žena. „Při každé bohoslužbě se modlíme: *Vysvobod' nás od zlého!*“

Andreas Martin Humor v Bibli

Jak se modlíte?

Jeden kněz si všiml, že jedna žena v kostele, kterou si pamatoval z nedělních mší, je mnohdy hluboce ponořená do modlitby. Rozhodl se poučit z její zkušenosti a při jedné příležitosti se jí zeptal, jak si rozvrhuje modlitební čas a jakým způsobem se modlí. „Modlím se Otčenáš,“ odpověděla prostě. „Ale určitě neděláte jen to,“ protestoval. „Ale ano,“ řekla, „víte, když jsem v dobré kondici, všechno, co řeknu, jsou první dvě slova: Otče náš. Když jsem tak napůl, dostanu se až tak do půlky. Ale když mě něco trápí a jsem opravdu ve špatné formě, dokončím ho celý, a někdy se ho dokonce přemodlím dvakrát nebo třikrát.“ To byla ta nejryzejší kontemplativní modlitba...

James Feehan *Bůh ukrytý v příbězích*

Zakazují vám vyslovit jediné slovo modlitby?

Bylo to před mnoha lety. Těsně po mém vysvěcení na kněze mě poslali do jednoho domova důchodců. Žila tam stará paní (později zemřela ve věku 102 let), která za mnou po bohoslužbě přišla a řekla: Otče, potřebovala bych od vás radu. Kývnul jsem: „Na co se chcete zeptat?“ „Už mnoho let se ptám lidí, o kterých se říká, že toho vědí o modlitbě hodně. Ale nikdo z nich mi nebyl schopen odpovědět. Myslím, že když vy o tom zřejmě nevíte nic, možná mi náhodou dáte správnou odpověď.“ To bylo velmi povzbudivé! Zeptal jsem se: „Jaký máte problém?“ „Už čtrnáct let se téměř bez přestání modlím Ježíšovu modlitbu, ale nikdy jsem nepocítila Boží přítomnost.“ Řekl jsem jí, co jsem si myslel: „Mluvíte-li pouze vy, pak nedáváte Bohu žádnou možnost, aby také on něco řekl vám.“ „Co mám tedy dělat.“ Řekl jsem jí: „Po snídani jděte do svého pokoje, uklidte ho, dejte svoje křeslo do takové pozice, aby za vámi byly všechny tmavé kouty. Rozsviňte lampičku před ikonou, a potom se rozhlédněte po pokoji. Jenom sedte, dívejte se kolem a snažte se opravdu uvidět místo, kde žijete, protože jsem si jistý, že pokud jste se posledních čtrnáct let stále jenom modlila, tak jste si svůj pokoj už dlouho pozorně neprohlédla. A pak si vezměte pleť a čtvrt hodiny pleťte před Boží tváří, ale zakazují vám vyslovit byt' i jen jedno jediné slovo modlitby. Prostě pleťte a snažte se užívat si klidu svého pokoje.“ Ona si myslela, že to není zrovna moc zbožná rada, ale přijala ji. Po nějaké době za mnou zase přišla a oznámila mi: „Skutečně to funguje!“ Zeptal jsem se: „Co se stalo?“ protože jsem byl zvědavý, jestli měla moje rada nějaký účinek. Ona mi vysvětlila: „Udělala jsem to, co jste mi řekl. Ráno jsem vstala, umyla jsem se, uklidila svůj pokoj, nasnídala se, převsvědčila se, že mě nic nebude rušit, a pak jsem si sedla do křesla a pomyslela si: „Je to pěkné, mám čtvrt hodiny, během níž nemusím nic dělat, aniž bych se za to cítila provinile.“ Rozhlédla jsem se kolem sebe a poprvé po letech mě napadlo: „V jakém pokoji to bydlím – okno vede do zahrady, pokoj má pěkný tvar a je v něm dost místa pro mě i pro všechny věci, které jsem roky shromažďovala.“ A pokračovala: „Cítila jsem takový klid, protože pokoj byl tak tichý. Hodiny sice tikaly, ale to nerušilo ticho, jejich tikání jenom podtrhovalo skutečnost, že všechno je tak tiché. Po chvíli jsem si vzpomněla, že musím plést před tváří Boží, a tak jsem začala. Postupně jsem si stále více a více uvědomovala ticho. Jehlice ťukaly o opěradlo křesla, hodiny klidně tikaly, nebylo třeba si s ničím dělat starosti. Nemusela jsem se ničím znepokojovat. Potom jsem začala vnímat, že toto ticho není jenom nepřítomnost hluku, ale že je hmatatelné. Nebyla to nepřítomnost něčeho, ale přítomnost něčeho. Ticho bylo hutné a syté a začalo mne prostupovat. Okolní ticho vstoupilo do mne a setkal se s tichem ve mně.“

Podle Antonyje Surožského *V jámě Ivové – modlitba jako dobrodružství*

Kdosi našel orlí vejce a dal ho do hnízda slepici, která bydlela na dvorku za domem. Orlík se vyhlíhl s kuřaty a rostl s nimi. Celý život dělal to, co kuřata na dvorku a myslel si, že je jedním z nich. Hrabal v zemi a hledal červy a hmyz. Kvoval a kdákal. Plácal křídly a občas pár centimetrů vzletl.

Léta ubíhala a orel zestárnul. Jednoho dne uviděl vysoko nad sebou na bezmračném nebi nádherného ptáka. Vzneseně plachtil v silných vzdušných proudech, téměř ani nemusel mávnout svými dlouhými zlatými křídly. Starý orel užasle vzhledl: Kdo to je?“

Poučení: **Jak moc nás ovlivňuje prostředí, ve kterém žijeme a rosteme!**

ADOPCE NA DÁLKU – INDIE

Program Adopce na dálku – sklízí ovoce. Stovky školáků každoročně dokončují školní docházku, a to jen díky dlouholeté podpoře českých dárců. Radost prožívají obě strany. Absolventi mohou konečně zužitkovat svou školní přípravu a postavit se na vlastní nohy. Dárci zažívají uspokojení, že jejich podpora změnila život konkrétnímu člověku a jeho rodině.

Farnost Slavičín a Charita Slavičín podporuje takto dívku z Indie. Zveřejňujeme její děkovný dopis a dopis koordinátora, který se stará o tuto oblast. Všem dárcům Pán Bůh zaplat'.

17. června 2019

Drahé tety ze Slavičina,

každý den přináší nové příležitosti umožňující vám neustále žít s láskou - být pro druhé - přinést trochu světla do něčího dne. Budte vděční a žijte každý den naplno. Roy T. Bennett

Tato výše uvedená slova jsou pravdivá, jelikož jste byli velmi štědrí svými laskavými slovy a skutky. Chtěl bych vám za to hluboce poděkovat, vždy když na vás myslíme, máme radost.

Světlo, které jste zapálili ve svých dětech a v životě jejich rodin, se každý rok rozjasňuje.

Jste k nám velmi milí. Když Vaše dítě přichází s radostí komunikovat prostřednictvím dopisů a kreseb; rád se podělím o všechny aktivity školního akademického roku. Když vidíme jejich zájmy a potřeby, jsme nadšeni, že pro ně můžeme udělat něco dobrého.

Jsmo rádi, že jsme nástrojem lásky a radosti.

Jsem rád, že vás mohu informovat, že vaše sponzorované dítě Vinitha Priya vstoupilo do 3. ročníku bakalářského kurzu lékařské laboratoře. Přiložil jsem dopis, roční zprávu o pokroku a fotografii Vašeho sponzorovaného dítěte. Stejně tak jsem rád, že vám mohu přinést různé aktivity našeho centra pro roky 2018 - 19. Organizovali jsme různé programy pro děti.

Během letních táborů se věnujeme různým tématům zdraví, ekologie, vedení a vztahy a negativní dopady médií. V loňském roce jsme uspořádali několik rodičovských setkání, kariérové poradenství, vánoční shromáždění pro děti a jejich rodiče, bezplatné kurzy výuky, dětský klub a zajišťovali stravování 50 dětem denně. Podařilo se nám utírat slzy 20 velmi chudým rodinám, protože jsme jim poskytovali měsíční zásobu rýže a vajec.

Uspěšně jsme různé programy pro děti a veřejnost. Do centra každý měsíc přicházejí zástupci kanceláří 50 členů svépomocné skupiny a poskytujeme jim programy na zvyšování povědomí, jako je prasečí chřipka, rakovina prsu a tuberkulóza, homeopatie, právní pomoc, den seniorů, informace o dostupnosti práce, výcvik dovedností atd.

Ženy jsou prostřednictvím organizování seminářů povzbuzovány k práci v kuchyni, kultivaci zahrady, využívání vládních programů, jako jsou; půjčky na vzdělávání, bezplatná vládní půda, bydlení, důchody, přidělová karta, ID karta voliče atd. Naše ženy jsou povzbuzovány k tomu, aby byly samostatně výdělečně činné prostřednictvím různých školení, jako je krejčovství, výroba deštníků a šicí kurzy uniform, které jim vytvoří nové pracovní příležitosti.

Veřejnosti jsou poskytovány bezplatné lékařské tábory z nemocnice Yenepoya Hospital a z vysoké školy Kasturba Medical College. Součástí oslavy Dne žen byla diskuse o povědomí o obchodování s lidmi a výcviku dovedností.

Navíc, chudí pacienti přicházejí do centra a hledají lékařskou, bytovou, vzdělávací a finanční pomoc. Snažíme se uspokojit všechny svými charitativními příspěvky. Uskutečňují se rodinné návštěvy a věnujeme pozornost jejich základním potřebám. Jsme rádi, že jsme mohli oslovit mnoho rodin a přivést do jejich života světlo, setřít jejich slzy a naplnit je nadějí a odvahou k probuzení jejich světlé budoucnosti. Jsme zavázáni za veškerou pomoc a podporu, kterou nám poskytnete.

Poskytlí jsme vašemu dítěti školní pomůcky, jako je školní brašna, knihy, sešity, deštník, uniforma, psací potřeby, školné, piknikový poplatek atd.

Opět začal nový školní rok a děti jsou nadšené, že se mohou předem těšit na radostný a plodný rok!

Děkuji vám, Váš oddaný Sr. Joel Lasrasdo, koordinátor

Vamanjoor

Drahé tety ze Slavičina,

Vinitha Priya D. Souza a její rodina Vás srdečně zdraví.

Já a moje rodina jsme v pořádku. Moje rodina se do Vás zamilovala. S Vaší pomocí můj kurz laboratorního technika probíhá dobře. Mám praktické zkoušky. Zodpověděla jsem 3. externí zkoušky. Moje závěrečné teoretické zkoušky budou v září. Moje vysoká škola bude v září. Tento rok budu pokračovat ve třetím ročníku Kurzu laboratorního technika.

V měsíci únoru jsme prožili adrenalin. Znamenalo to celé dny sportu, různé soutěže a večerní kulturu. Podíleli se různí vysokoškolští studenti. My všichni jsme byli dobrovolníci a vedli jsme je.

18. května jsme měli sportovní den. Účastnila jsem se rychlého zápasu. 25. května jsme našim seniorům

uspořádali rozlučkový program, zorganizovali jsme kulturní programy, vystoupení, sportovní hry a vítězové získali ceny. Na konci bylo občerstvení pro všechny studenty.

Během prázdnin jsem odcestovala do domu mých prarodičů a zůstala tam 2 týdny. Strávila jsem čas s mými bratrance a bylo veselo. Sir Joel Lasrasdo poskytl nám, všem vysokoškolákům, občerstvení pro akademický rok také Vaším jménem.

Děkuji Vám mnohokrát.

S velkou láskou a s vděčností končím tento dopis.

Vaše milující dítě Vinitha Priya D. Souza.

Svěcení kříže v Rokytnici, při cestě do Šanova

I v naší farnosti jsou na mnoha místech různé menší a drobné církevní stavby či památky – Boží muka, kříže, mariánské obrázky. Některé objekty jsou zubem času, povětrnostními vlivy a někdy i vandalstvím člověka poničené, a je vždycky chvályhodné, když se najde někdo, komu není jedno, že objekt, který by měl připomínat např. symbol naší spásy – kříž, je v zuboženém a ostudném stavu, a památku opravit nebo obnovit. A právě o jednom obnoveném kříži bude řeč v dalších řádcích. Jedná se o kříž stojící na křižovatce silnice z Rokytnice do Bojkovic a chodníku z Hrádku do Šanova...

Ze studie Petra Odehnala „Kamenné a litinové kříže ve farnosti Slavičín“ cituji:

„My, purgmister a celá obec dědiny Rokytnice, týmto zavazujeme se kříž kamenný v našich gruntech Rokytnských nákladem dvou sousedův vystavený v dobrém a náležitém stavu nyní i taky na budoucí časy pro čest a chválu Boží zachovati, a kdyby zapotřebi bylo, takovej opravovati. Což pro lepší důvěrnost našich jmen podpisem a přítisknutím obecní pečeti utvrzujeme. Dáno v Rokytnici dne šestnáctého měsíce Juní roku tisícého sedmistého čtyřicátého čtvrtého.“ Podepsáni Jiřík Ondruš, purkmistr, a Václav Obdržal, Jan Cambálek a Jiřík Mynářůj; na rezervu je přítisťena obecní pečeti. S průvodním listem zaslal reverz do Olomouce slavičinský administrátor František Alexius Šimeček. Na konzistoři byla věc vyřízena až 12. dubna 1745. Zemský archiv v Opavě, pob. Olomouc, fond Arcibiskupská konzistoř Olomouc. Lze se už jen dohadovat, jestli původně byl na kříži letopočet 1744, nebo 1745. Svěcení opraveného kříže bylo povoleno v Olomouci 16. října 1923 („fond Ševčíkové“), akt se uskutečnil 21. října. Při některé z mladších oprav byl původní podstavec doplněn litinovým křížem, který nahradil poničený kříž kamenný. Kamenný příčný trám kříže, který lze snad spojit s opravou z roku 1923, stále leží poblíž. Nepříliš uctivé a důstojné...

Ve farní kronice zapsal v roce 1923 farář Medard Horák toto: „Odpoledne pak (12.8.1923) posvěcen obnovený kříž z roku 1745 stojící na křižovatce z Rokytnice do Bojkovic a chodníku z Hrádku do Šanova. Vlivem povětrností horní část kříže byla roztržena a kříž se vikal. Byl tedy upevněn (p. Kovářkem z Rokytnice) a fy Semerák z Olomouce dodána horní část (kříž vlastní, podstavec s datem je starý – za 1.000 Kč). Na to přispěl p. Jos. B. Malaník z Rokytnice, t.č. Philadelphia, Amerika 500 Kč (s bratrem), v Hrádku p. Juříkem sebráno 397,50 Kč + 60 Kč, v Šanově p. Ščuglíkem 70 Kč. Kříž má sice zvláštní fond u Františky Ševčíkové, ale ten byl bez peněz...“

Tolik o kříži z kronik. Od roku 1923 do současnosti se na kříži podepsal dlouhý čas, a jak psal pan Petr Odehnal, kamenný kříž byl poničený a nahrazený litinovým křížem úplně jiného vzezření, než byl ten kamenný, příčný trám kříže ležel poblíž, a to skutečně nebylo důstojné. Pan Josef Zemánek z Hrádku s manželkou Marií se rozhodli, že kříž na vlastní náklady obnoví. S velkou pomocí rodiny Dufkovy z Hrádku se jim to opravdu podařilo. Jejich zásluhou teď na výše jmenovaném místě stojí nádherný kříž. Korunu jejich snažení bylo posvěcení obnoveného kříže v neděli 15. září. Svěcení se ujal Mons. Marian Dej a zúčastnilo se ho mnoho nejen zdejších lidí. Zásluhou rodiny Zemánkovy se na rozcestí Rokytnice a Šanova tyčí nádherný kříž, který bude snad i budoucím generacím, našim dětem a vnukům, připomínat vypuklé dílo našeho Pána Ježíše Krista. Kéž Pán žehná obětavé a nezištné službě těch, kdo se starají o všechny ty kříže, Boží muka, kaple a kostely...

Sv. Kateřina Sienská říká: „Ježíši, nebyly by tě na kříži udržely hřeby, kdyby tě tam nedržela láska.“ A právě ryzí láska k Bohu všech těch, kdo se podíleli na obnově kříže, byla jistě tou nejlepší motivací k tak nádherné službě... Bohu díky vám za to...

Zpracovala Jana Adámková

Čmelák má 0,7 cm plochy křídel. Při jeho hmotnosti 1,2 g je podle všech zákonů aerodynamiky nemožné, aby létal. Čmelák to neví, a proto létá.

Poučení: **Dělej to jako on!**

KŘTY

Červen:

Marek Maryáš
Natálie Lucie Fojtů
Alžběta Kročilová
Matěj Mrviš
Adam Luka
Jaroslav Luka
David Josef Hofman
Michal František Hofman

Červenec:

Jonáš Jurča
Bella Krotková
Ondřej Vavřina
Zora Marie Minaříková
Jan Valentýn Božík

Srpen:

Sonia Emma Welington
Hugo Hanaj
Lukáš Petr Holba
Jonáš Durďák
Daniel Častulík

Září:

Johana Hedvika Goňová
Kevin Mikuláš Bonk
Tereza Sladká
Michaela Marie Brzobohatá
Tobiáš František Častulík

SVATBY

Červen:

Milan Valenta, Brno + Veronika Račáková, Brno
Martin Henzl, Brno + Veronika Luková, Slavičín

Srpen:

Václav Vobořil, Slavičín + Klára Fojtíková, Slavičín
Pavel Berčík, Slavičín + Martina Matějková, Lipová
Kamil Kovář, Nevšová + Magdalena Durďáková, Slavičín
Filip Šablík, Val. Klobouky + Adéla Schichová, Slavičín
Radek Nedbal, Holešov + Marie Jančaříková, Nevšová

POHŘBY

28.6. Ladislav Kurtin, 1955, Slavičín
25.7. František Hubík, 1946, Slavičín
7.8. František Pekárek, 1931, Slavičín
12.8. Zdeněk Zenkl, 1959, Slavičín
24.8. Stanislav Janečka, 1936, Slavičín
16.8. Ladislav Jedlička, 1924, Slavičín
28.8. Břetislav Remeš, 1932, Slavičín

RÁDI VÁM POSLOUŽÍME UDĚLENÍM SVÁTOSTÍ – největšího daru, který Kristus světil své církvi.

Protože však je k tomu třeba dobrá příprava, **ohlase se nám:**

Křest dětí buď hned po narození nebo alespoň 1 měsíc před křtem.

(Křty jsou zpravidla 3. neděle v měsíci při mši svaté v 11 hodin)

Příprava na **křest dospělých** trvá zhruba 1 rok.

(Křest obvykle v sobotní Velikonoční vigílii.)

Zamýšlený **církevní sňatek** nejméně 3 měsíce předem.

Svátoost nemocných udělujeme po individuální domluvě.

Možnost **svátosti smíření** je vždy půl hodiny před každou mší svatou.

ÚŘEDNÍ HODINY NA FAŘE

Středa ----- 15.00 – 16.00

Pátek 8.30 – 9.30 15.00 – 16.00

Pokud je P. Marian přítomen na faře, přijme potřebné rád i mimo úřední hodiny!!!

TELEFONICKÝ KONTAKT:

Fara (úřad) : 739 245 911

Mons.P. Marian Dej (soukromé): 731 919 369

E-mail: faslavicin@ado.cz

Web: www.faslavicin.cz

Farní knihovna (na faře):

každý druhý (sudý) čtvrtek od 12.30 do 15.30 hod.

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY VE FARNOSTI SV. VOJTĚCHA A SV. CECILIE VE SLAVIČÍNĚ

NE 7.15 hodin

9.15 hodin

11.00 hodin

PO, ST, PÁ 18.00 hodin

ÚT, ČT, SO 7.00 hodin

28.9. Slavnost sv. Václava, hlavního patrona českého národa

29.9. 26. neděle v mezidobí
svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela, archandělů

30.9. sv. Jeroným

1.10. sv. Terezie od Dítěte Ježíše

2.10. sv. andělé strážní

4.10. sv. František z Assisi

5.10. sv. Faustyna Kowalská

6.10. 27. neděle v mezidobí

7.10. Panna Maria Růžencová

11.10. sv. Jan XXIII., papež

12.10. sv. Radim

13.10. 28. neděle v mezidobí

15.10. sv. Terezie od Ježíše

16.10. sv. Hedvika a sv. Markéta Marie Alacoque

17.10. sv. Ignác Antiochijský

18.10. svátek sv. Lukáše, evangelisty

20.10. 29. neděle v mezidobí

Den modliteb za misie

22.10. sv. Jan Pavel II., papež

27.10. 30. neděle v mezidobí

28.10. svátek sv. Šimona a Judy, apoštolů

29.10. bl. Maria Restituta Kaffková

1.11. Slavnost Všech svatých

2.11. Vzpomínka na všechny věrné zemřelé

Krátké citace v rámečcích ve spodní části stránek jsou převzaty z internetových zdrojů.

PASTÝŘ, zpravodaj farní rodiny sv. Vojtěcha a sv. Cecílie ve Slavičíně. Slouží pro vnitřní potřebu farnosti. Řídí redakční rada. Náklad 500 výtisků. Příspěvky přijímají Jana Adámková, tel. 608 746 325 nebo 731 646 734 a Magdalena Durďáková, tel. 739 524 374. Můžete je také vložit do označené pokladničky v předsíni kostela, která je k tomuto účelu určena. Nepodepsané příspěvky se nepřijímají. Všem pravidelným i nepravidelným dopisovatelům upřímně Pán Bůh zaplať. Náklady na 1 výtisk činí přibližně 12,- Kč. Srdečně děkujeme za vaše finanční příspěvky. Další řádné číslo vyjde v sobotu 1.11.2019 na Slavnost Všech svatých. Uzávěrka bude v neděli 13.10.2019. Pozn. Redakce nezodpovídá za obsahy jednotlivých příspěvků. Provádí pouze jazykové a stylistické korektury. V člancích jsou otištěny necenzurované názory, postřehy a zkušenosti našich dopisovatelů a čtenářů!